

Els científics estan que no caguen. La sonda enviada per la Nasa al planeta vermell ho ha confirmat. Allò que va aparèixer en una primera rasa com una taca brillant i que podia ser gel o sal, va desaparèixer ràpidament, fent pensar que s'havia fos. Una mostra obtinguda d'una segona rasa i tractada pels aparells de la sonda ho ha demostrat. Era aigua. No alguna altra cosa que, vista de lluny, podia semblar aigua.

Vida

El primer que hem de tenir clar és que significa vida i des de quin punt de vista fem aquesta definició. Perquè d'entrada podríem pensar que vida és sinònim de moviment. I ens equivocariem. Perquè els continents avui sabem que es desplacen i, per tant, es mouen. Però també sabem, i això des de fa molt de temps, que els musclos i els coralls no caminen i les plantes encara menys. Per tant, la vida no es pot identificar amb aquesta propietat. Si més no, de forma exclusiva.

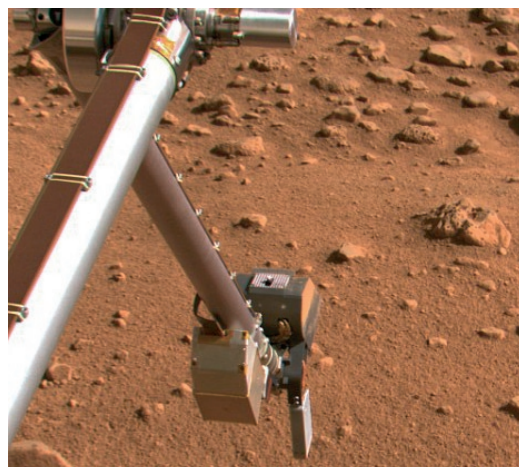
També ho podríem associar amb la capacitat de mantenir-se en el temps. De fet, parlem de la vida d'un animal com el període en el qual està actiu i fa les seves funcions. Però aquí tornem a tenir un inconvenient. El monument a Milà i Fontanals de Vilafranca també es manté en el temps i no per això direm que és viu. Segur que alguns de vosaltres heu afegit ràpidament "però no fa res". Ens anem acostant al concepte. Per estar viu, s'ha de fer alguna cosa més que ser. Clar que, de la mateixa manera que considerem que les plantes fabriquen sucre –i per tant ja fan alguna cosa– també podríem dir que la reixa del jardí es rovella i, per tant, també fa alguna cosa. I no per això considerarem que les dues coses són vives.

Desvetllem el misteri. Què consideren els científics que és una matèria viva? Doncs aquella que funciona, manté la seva estructura i propietats i, a més, quan no les pot mantenir, és capaç de fabricar noves estructures com ella que les mantinguin. I dic com ella i no iguals que ella perquè hi ha un procés natural, l'evolució, també lligat a la vida, que fa que aquestes estructures millorin, entenent per millorar funcionar millor en l'entorn en què estan. Adaptar-s'hi més.

Aigua de vida

Torno a un concepte d'abans. El de "funcionar". En el nostre cas, funcionar vol dir ser capaç de fer reaccionar entre elles les molècules que ens formen i les que incorporem. Per obtenir tot allò que necessitem. Incloua l'energia. I, sempre en el nostre cas, aquestes reaccions només es poden produir quan les molècules es troben i, per tant, es mouen. I la forma més fàcil

Aigua marciana

La sonda Phoenix treballant a Mart.

La troballa ha estat per la Nasa com si els hagués tocat la primitiva. Els disgustos que havia donat inicialment la sonda Phoenix s'han vist compensats per la troballa d'aigua. Una troballa que permetrà allargar unes setmanes els treballs de la nau a partir dels diners que el govern dels EUA, conscient del prestigi internacional que això comporta, hi ha destinat.

CONCEPTES CLAU

Cal aclarir immediatament que quan els científics de la Nasa parlen de vida, estan parlant de vida similar a la que tenim a la terra. O si més no a la que sabem que tenim a la terra.

de moure's segueix essent, en el nostre cas, dissoldre's en aigua. La sal no estimula les papil·les de la nostra llengua fins que està dissolta en l'aigua del menjar o en la saliva. D'aquí que la troballa d'aigua que han fet a Mart no demostrï que al planeta vermell hi ha vida com a la terra però sí que fa possible que n'hi hagi o n'hi hagi hagut en un temps passat.

Perquè avui sabem com a la terra, gràcies a l'existència de molècules d'aigua en moviment (ja fossin líquides o gasoses), els materials sòlids es van poder dissoldre. Cosa que va fer possible que apareguessin altres molècules més complexes que, en incorporar carboni, van esdevenir orgàniques, és a dir, amb possibilitats de fer tot allò que li demanem a una cosa viva. Funcionar, mantenir la seva estructura i poder formar noves estructures iguals, és a dir, reproduir-se.

Però convé destacar que aquesta incorporació del carboni i l'aparició de molècules orgàniques no forçosament ha de suposar un sol model de funcionament. Periòdicament surten informacions de formes vivents, lògicament molt simples, que aprofiten el sofre dels volcans o el ferro de certes fonts. Són altres formes de funcionament que igualment són vives. Per això, quan els científics de la Nasa parlen de formes de vida a Mart, estan pensant més en aquestes que en homenets verds amb orelles de trompeta.

També convé tenir present que la condició necessària no és que hi hagi aigua sinó que les molècules es belluguin i puguin reaccionar. Per tant, seria perfectament possible pensar en una segona situació generadora de vida. En les molècules foses per efecte de la temperatura o volatilitzades per la manca de pressió.

Roques vives

Per tant, no hauríem de limitar el concepte de vida al que tenim nosaltres. Sempre que es compleixin les condicions de funcionament, manteniment i reproducció, podem dir que una determinada estructura és viva. Té vida. Per tant, per què no pensar que la roca calcària que manté la seva estructura, que reacciona químicament amb les substàncies de l'entorn, i que es dissol i precipita formant cristalls iguals als anteriors, també és una estructura viva? Hem d'aprendre a ser una mica més humils i a pensar que allò que nosaltres representem, ja ho he comentat moltes vegades, no és res més que un pas en la història de l'univers. Una història que, a més, és com un culebrot. Amb milers de personatges diferents. Cadascun amb la seva història i amb la seva vida. Però no patiu. Ni aquestes formes de vida que es localitzen en els ambients més estranys ni les roques mosseguen.

cuines
riangle
C/ Mossèn Coy, 6 • Vilafranca del Penedès
Tel. i fax 938 180 589

**VOLS LA TEVA CUINA
A PREU DE COST?
RENOVEM EXPOSICIONS!**
Distribuïdor exclusiu mobles **dica**

